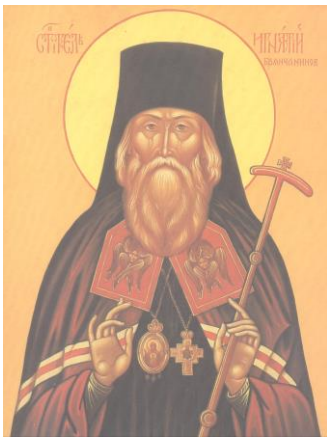


ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

Despre folosul nevoinței trupești



Sf. Ierarh
Ignatie Briancianinov,
icoană

După ce în Rai strămoșii noștri au călcat porunca lui Dumnezeu, printre pedepsele la care a fost supus omul este și blestemul pământului. „Blestemat va fi pământul pentru tine, i-a zis Dumnezeu lui Adam. Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale! Spini și pălămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu iarba câmpului! În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta”. (Facere 3,17-19).

Acest blestem stăruie până astăzi asupra pământului, cum poate vedea oricine. Pământul n-a încetat să producă neghină, chiar dacă aceasta nu-i folosește de hrană nimănui. Pământul este stropit cu sudoare și adesea cu sângele țăranului care cu prețul unei munci istovitoare face să rodească grâul pentru pâinea cea de toate zilele.

Pedeapsa pronunțată de Dumnezeu are și un înțeles duhovnicesc, într-adevăr, hotărârea dumnezeiască de a-l pedepsi pe om se împlinește atât pe plan spiritual cât și pe plan material.

Sfinții Părinți înțeleg cuvântul „pământ” în sens de „inimă”. Datorită blestemului ce l-a lovit, pământul nu încetează să producă, de la sine, din pricina firii sale căzute, spini și pălămidă; la fel inima, înveninată de păcat, nu conține să nască din ea însăși, din cauza firii sale corupte, simțăminte și gânduri păcătoase. La fel cum nimeni nu se îngrijește să semene sau să planteze neghină, ci firea pervertită o produce în mod spontan, la fel gândurile și sentimentele păcătoase sunt concepute și cresc de la sine în inima omului. Dacă pâinea materială se obține prin sudoarea frunții, la fel grâul ceresc care ne oferă viața veșnică cere o muncă oboșitoare a sufletului; apoi, printr-un efort și mai mare se seceră, se face propriu pentru consum și se păstrează.

Grâul ceresc este Cuvântul lui Dumnezeu. Munca de semănare a Cuvântului lui Dumnezeu în inimă cere un asemenea efort încât este numit „nevoință ascetică”. Omul este sorocit să se hrănească cu osteneală din pământ și să-și mănânce pâinea în sudoarea feței (Fac. 3, 18-19). Aici prin cuvântul „pământ” trebuie înțeleasă înțelepciunea trupească prin care omul despărțit de Dumnezeu se conduce de obicei în timpul vieții pământești; povățuit de aceasta, este supus